

GERZSENYI GABRIELLA

PRÓBAIDŐ

Gerzsenyi Gabriella 1977-ben született Beregszászban. Az ELTE Jogi Karán 2000-ben szerzett diplomát, dolgozott a Környezetvédelmi Minisztériumban, majd tizenhat évet töltött Brüsszelben az Európai Unió tisztviselőjeként. 2021 nyarától családjával Szigetmonostoron él. Ez év októberében Brüsszel után szabadon címmel a Nap Kiadónál megjelent első könyve.

Talán a meleg tette, talán az, hogy a naptári nyár első napjára virradtunk, mindenesetre ma szokatlanul korán ébredtem. A saját, korai időpontomhoz képest is szokatlanul korán. Nagyjából fél hatkor. Már erősen világosodott odakint, amit a madarak örvendező csipogással nyugtáztak. Az ég úgy gondolta, hadd legyen végre igaza az időjárás-előrejelzőknek, ezért tiszta kékbe öltözött. A Nap és a Hold még nem tudtak dűlőre jutni, melyikük menjen és melyikük maradjon. Mindketten látszottak az égbolton. Persze nem kizárt, hogy csak üdvözölték egymást, érdeklődtek egymás hogyléte felől, mielőtt megtörtént a műszakváltás. Kisvártatva aztán kiderült, a Hold indul pihenni, a Nap pedig felkészül a teljes munkaidőre.

Efőlötti tünődésemben (hja, milyen szépen hangzik a tünődés szó, noha a valóságot egy hétköznapi reggel aligha fedi, hol jut idő tünődésre az enivalós dobozok, teáskancsó, kávéscsészék, meghámozandó zöldségek, felszeleltelendő és szendviccsé alakítandó kenyerek ösztüzében) valami megzavart. Apró zajokat hallottam a földszintről. Mintha egy kisgyerek csoszogna puhatalpú papucsban. Pici és könnyű csusszanások. Biztos voltam benne, hogy nem a mi családunk tagja kóborol odalent, mert a gyerekek lépcsőn való leszáguldását mélyaltatásban is meghallottam volna. Akkor hát betörő? Ettől a gondolattól kissé megrémültem. Füleltem, magamban fohászok, hogy az utcán hamarosan felbukkanó kukásautó zaja ne nyomja el a neszeket. Kicsi árnyat véltem felfedezni mindjárt a lépcső tövében. Az árny tétován imbolygott, mintha súlyos terhet cipelne.

A szemközti tükörben észrevettem az arcát. Ráncos és sovány volt, mint egy öreg manóé. Valóban cipelt valamit, a hátán egy nagy zsák lógott. Igenis lógott, mégpedig eléggé különösen. Nem úgy, mint holmi közönséges puttony, amit a súlya húz a föld felé. Inkább úgy tetszett, héliumos léggömb-

bel van tele, s azok a levegőben húzzák-himbálgják a zsákok, ugyanakkor megmagyarázhatatlan módon súlyosak is. Törtem a fejem, mi lehet abban a batyuban. A házunkban aligha talált ilyen furcsa holmit az a vénséges kis manó. Azt is látni véltem egyszermind, hogy nem szívesen indulna az ajtó felé. Mintha várná, hogy rajtakapják és marasztalják. Lassan mozdultam, a lépcsőkorlát reccsenése azonban rögvest elárult. Az alak, szemében némi büntudattal, felnézett rám. Elindultam lefelé, szememet rajta tartva a különös jövevényen, aki Isten tudja, mikor jött, most azonban határozottan távozóban volt. Kerestem megszólításához a megfelelő szavakat, de sehogyan sem akartak, nemhogy a számra jönni, még eszembe sem jutni.

Szerencsémre megelőzött. Halk, surrogásra emlékeztető hangon szólt, lábujjhegyen ágaskodva, hogy közelebb kerüljön hozzám. – Igazán restellem, de azt hiszem, nincs már itt rám szükség. Vártam türelmesen, hogy észrevegyél, mocorogtam a sarokban, néha előbújtam, elsétáltam előtted, de ügyet se vetettél rám. Tegnap megérintettem a válladat munka közben, ám azt hitted, csak egy légy szállott rád, és elhessegettél. Összepakoltam ebbe a zsákba, ami holmit magammal hoztam. Másnál verek tanyát ezentúl. – Közben hallgattam, és néztem jóindulatot és szelidséget sugárzó arcát, megértettem. Kérleltem, fontolja meg újra. Adjon még egy esélyt. Mindent megígértem, könnyelműen, mint egy izzó lelkű, szerelmes lovag az imádott asszonynak. Letette a zsákját, komolyan rám nézett, majd ennyit mondott: – Nem bánom. Lehetőséget adok, hogy beválthasd az ígéreted, és jusson számomra is időd ezután.

Így vettem rá a csendet, hogy ne hagyjon el örökre. Megígérte, hogy pár hét múlva visszajön, és magával hozza két jó barátját, a nyugalmat és a békességet is, de csak próbaidőre.

MÉGISMAGYAR

Délután háromra volt megbeszélve a találkozó, mégpedig a körforgásos gazdaság szellemében. Willem a szemétszállító autóra készült felrakni fölöslegessé lett kartondobozait, miután nekem pont ezekre lenne szükségem, és ráadásul pénzért kellene beszereznem a saját holmink számára. De most egyúttal alkalom nyílik egy rég nem látott kollégával személyesen is szót váltani.

Lakása – kontinensünk szívében – kívülről átlagos sorház. Belépve igényesen felújított, nagy belmagasságú helyiségben találok magam. Balra könyvtárszoba, jobbra üvegtetejű és üvegfalú kiszögellés, amely a konyhának ad otthont. Az üvegen át látszik a kert. Willem tesselkelő kézmozdulatát követve a könyvtárszobába lépek. Szépen megmunkált svédpadló, bár nekem kissé túl világos. A tölgyfa asztal viszont igazán mutatós, masszív darab. Ismerem már a feleségét, ő, hogyne, egyszer összefutottunk a munkahelyi kávéházban, hogy van, örülök, hogy látom. Innentől kezdve Kathryn viszi a prímét. Lelkesen, és általam túlzottnak tartott részletességgel ecseteli a felújítási munkálatokat. Együttérzőn bólogatok, idegeket őrítő folyamat, bizony. Beszúrom, hogy mi egy új házat építettünk, ráadásul külföldről mendedszeljük. Nyáron költözünk, ezért is kellene a dobozok, ugyebár. Nahát, és hogyhogy így döntöttünk, nyílik kerekre Kathryn szeme, és a gyerekek nem ellenzik? Már kiskamaszok, és nem tiltakoznak, milyen különös. Most már nemcsak a szeme nyílik kerekre, hanem a szája is, sőt, egészen hosszúkás lesz. Itt milyen jó nemzetközi környezet van, ugyan miért izgalmas, ha a nagyszülőkkel és az unokatestvérekkel tudnak majd gyakrabban találkozni. Átmegy a tölgyfa asztal túloldalára, a könyvespolchoz. Leemel egy kis Magyarország útikönyvet, keresgél benne, tudni szeretné, hová is költözünk. A visszaút mintha tovább tartana, s közben megnőtt az asztal. Ejnye, hogy a csudába, már épp szólnék, de visszanyelem kikívánczó csodálkozásomat, mert a nőből ömlik a szó. Ők a férjével rendszeresen ingáznak a hazájukba, meglátogatják a rokonokat, de soha még csak a sugallata sem fordult meg a fejükben, hogy visszaköltözzenek. Azok ott olyan nagyon németek, miközben ők európaiak, mit is keresnének köztük? Igen, igen, vélekedem, bizonyára nekünk is furcsa lesz kezdetben a nagyon magyar környezet, de jól fog esni, ha egy ebédre az édesanyámhoz nem hónapokkal előre kell készülni és repülővel érkezni. Néz rám, nem érti, ez miért gond. Az ő édesanyja tavaly elment, most a kilencvenegy éves apukája egyedül él, nem egyszerű. Neeem, valóban nem, mondom, majd kihasználva, hogy nálam van a szó, rátérek a dobozokra. Willem nem hallja, mit mondok, és az asztal már legalább tíz méter hosszú, és ő a túlsó végén áll, saját szerzeményű tudományos könyvei között böngészve a polcon. Valami magyar nevét keresgéli, akivel egy konferencián találkozott. Kathryn az előszobába tart, én követem. Ez is megnőtt időközben, hosszabb és keskenyebb lett a lépcsősor. Néhány akkurátusan összehajtogatott kartondoboz már a fal mellett várja új tulajdonosát, míg a többieket a pincéből kell összeszedni. Egy pillanat, a jobbakat hozom,

szól vissza Kathryn a lépcsősor közepéről, hangját félig-meddig elnyomja a férje kiáltása, aki kéri, hogy majd küldjek fényképet az új otthonunkról. Hogyne, okvetlenül, a hangom nagyon kedves, miközben igyekszem a kartonokat rögzíteni a hónom alá, talán vissza is jövünk valamikor, talán hiányozni fog a pezsgés, talán, ha a gyerekek kirepültek, talán... Mielőtt kilépek az utcára, a nyitott ajtóból még visszanezdek, Willem integet, de nehéz kivennem távoli alakját, Kathryn a Magyarország útikönyv fölé hajlik, a léptéket vizsgálja, ingatja a fejét, és mintha azt mormolná, hogy pedig alig ezernégyszáz kilométer.

